

Waarom in een mozaiekje, als een slappe, grijzige handschoen op schouderhoogte de hand Gods verbeeld en de monumentale bronzen doopvont van Jan Eloy en Leo Brom te zeer verscholen in de krypt, die in deze omgeving schraal en kleintjes doet.

Eenmaal begonnen, moest men wel doorgaan, maar het zal toch niemand in zijn hart bevredigd hebben, dat op deze wijze waarden van religieus-geestelijke orde werden getrokken binnen een sfeer, die toch, bij alle goed bedoelde pogingen om daaraan tegemoet te komen, in wezen anders is gericht.

Hetzelfde gemis aan besef van rangschikking van waarden, dat tot uitdrukking behoort te komen in de plaats, die aan de dingen in de architectuur van het geheel wordt toegekend, treft in tal van onderdeelen. Bij het betreden van het gebouw komt men op te geringen afstand en op gelijken voet daarmede te staan voor den Nederlandschen Leeuw, door Termote gebeeldhouwd. Het kan een goed werk zijn, maar het is verkeerd geplaatst, binnen bereik van handen en voeten en op verkeerde hoogte. Deze platvloersche omgang met het beestje is werkelijk al te familiaar gedacht.

De Nederlandsche interieurkunst werd zeer stiefmoederlijk behandeld. De toegestane ruimte was benepen, de indeeling heeft het er niet beter op gemaakt. Een indruk van de verscheidenheid van binnenshuisarchitectuur, die juist in ons land vrij sterk ontwikkeld is, werd helaas niet verkregen. Hetzelfde kan worden gezegd van de weefkunst. Er wordt toch, dunkt mij, in ons land genoeg gemaakt om een indruk te geven van tapijten, kleeden, gordijnen e.d., even rijk als die van het eenvoudige Finland b.v. De te kleine vitrines met lappen waren alweer te zuinig, te schraal, te benepen gedacht om te laten zien wat stoffen kunnen zijn. Het heeft zeer duidelijk ontbroken aan menschen, die de kunst van etaleeren verstaan. Het laten zien van stoffen, meubels e.d. is een niet te onderschatten vak op zichzelf. Ik moet bekennen in Amsterdam of den Haag in sommige zaken vaak op betere en aantrekkelijker wijze het exposeeren van stoffen en meubels te hebben gezien, dan hier geschied is. Uit angst om aan winkeletalages te herinneren is men blijkbaar vervallen in een ander al te puriteinsch en kuisch uiterste, dat proper, zindelijk en aesthetisch, hier en daar fijn en beschaafd, maar ijl en bloed-arm en te weinig gul van erkenning is, voor hetgeen een bepaalde materie toekomt. De reserve, die den muur-schilder in de religieuze afdeeling heeft ontbroken, heeft al te rigoureuus de overige afdeelingen beheerscht.

Gelukkiger was de gedachte, een ruime plaats toe te kennen aan de boeken, die in ons land verschijnen. Ook de Belgen hebben dat gedaan. Het in vitrines hangen aan den wand, het wordt wel meer toegepast, is echter bij ons wat al te veel doorgevoerd in deze ruimte, die er hier toch al zoo ijl en bleek uitziet.

De toepassing van groote photo's en photo-montages is door de geheele wereld thans aanvaard. Het is zeer de vraag of de monstrueuse afmetingen,